

[Transcript] Genstart / Daniels vej ud af cellen

Vi stopper i døråbningen, og så løfter han det tæppe, der over mit hoved, og bør mig kigge på de tilbageværende seks af mine medfanger.

Jeg siger, han ser godt på dem, og det er sidste gang, at du får dem at se.

Så må man at han lige vil tvære ud i hovedet på mig, at de her, der nu er nogen af de seks mennesker allertættest på mig, at de vil blive dragt.

Og jeg ved ikke, hvor mange gange vi har sunget en sang om, hvordan vi skal drepe, og vi skal haltsukke sin oranx i fangen dragt.

Vi vidste lige præcis, hvordan det skulle ske. Det ville han tvære i hovedet på mig, på vej ud.

Jeg troede, det var han så søg på at ødelægge det, der skulle være den bedste dag i mit liv, nemlig min frigivelse.

Ved du, hvem det var af dine fangevokter, der sætte sig der?

Jeg er fuldstændig overvist om, at det er ham, der hedder Alexander Kotage.

I 13 måneder udstod Daniel Ry voldsom, daglig tutur og ydmygelse som islamisk statsgissel.

Vi begynder, at man hedder om, at en 25-årig dansk fotograf nu er fri efter 13 måneder som gissel i styren.

Da han bliver frigivet i 2014, er det med et livslang travme, som følges ved.

Jeg har se et billede af ham i dag, som er 12 timer i gang, og det er bestemt i en dag.

Et travme, som han bygger sig vej igennem i en lille kolonihave, hvor vætne omkranter ham næsten lige så tæt som de golle vægge i den syriske sel.

Men arabiske stemmer over hekken og durften af kraftig manneperfym kan få det psykiske sorg til at springe op.

Så hvordan lever man med et voldsom travme, som livsledsager?

Det spørger genstart om i dag, at man har været i en lille kolonihave, hvor vætne omkranter ham næsten lige så tæt som de golle vægge i den syriske sel.

Det spørger genstart om i dag. Jeg hedder Anna Ingrish.

Daniele i sidste uge der brugte CNN noget nyligt frigid overvågningsmateriel fra et tidligere børnehospital i Aleppo, som islamisk stat omdannede til et fængsel.

Hvor de blandt andet torturerede fanger.

Det var efter alt sensynlighed, også der hvor du var fængselet. Hvordan ser det ud, når du ser de videoer?

This film is different. This film is Islamic State without Islamic State knowing it was being filmed.

Man kan se den her hverdag, der udspillede sig inde i det her fængsel, i det her koedor.

Hvor der er sådan kameraer for ende af den her gang og filmer de her vakter, der går forbi hinanden og hilser på hinanden.

Så hænger der lige en fange ned for luftet over i den ene side og en anden vakter står med en kæp og slår ned i jorden, mens der er en fange, der skal laves nogle stresspositioner og sådan nogle benbøjninger.

Og alt det der er det, jeg har været i mit liv.

Så det er, at der lige pludselig popper sådan en nyhed ind i mit liv, mens jeg står midt på stranden på en dejlig, dejlig scene som i dag med min børn og min kæreste, hvor vi ud og bagede gøver, at jeg igen bliver flået direkte inde i det der fangehul.

Ser du så de billeder og tænker, okay, det kunne lige så godt have været mig?

Det var mig. Det var mig, der stod der ved siden af en fangevakter og gjorde præcis, som han bad mig om, lavede de her stresspositioner.

[Transcript] Genstart / Daniels vej ud af cellen

Jeg skulle lave mævbøjninger, selvom jeg havde galloperet ned de her af, at jeg skulle lave benøvelser selvom, at jeg knap nok kunne stå og budne og besvige med.

Altså at blive ydmyde på det gråveste, hvor målet for den mand, der står siden af mig er og nedbryder mig.

Inden vi går videre, så skal vi måske sige lidt mere om dig, og min præsentation af dig ville jo være, at du hedder Daniel Ryger, og du har været gislig 13 måneder. Hvordan vil du præsentere dig selv?

Jeg vil sige, at mit navn er Daniel Ryger, og jeg er af 35 og far til 3 drengene, og så er jeg tidligere elitegymnast, og så har jeg siden 2010 arbejdet som fotograf og dokumentarist.

Og i sin nye bog, Nærmest Fri, beskriver Daniel Ryge den mentale rejse fra det syrerske fangehul til livet som familiefar.

Efter du kommer hjem fra dit fangeskab, så køber du en kulnihæv på fyn. Prøv at fortælle om det, der er forløbet, og forkøber du sådan en kulnihæv.

På det tidspunkt, der boede jeg i København, og følte ikke rigtig nogen ro ind i mig selv.

Hvilket jeg tænkte måske var meget normalt, efter som jeg jo havde haft over et år som gisle hos en terrororganisation,

og så tog jeg ud for at besøge en kammerat, som boede en kulnihæv for aningen ude i Odense.

Så kom vi forbi sådan et hus, og huset var fællefærdigt.

Det var bygget mursten, men havde ikke noget tag af nogen vinduer eller dører.

Så vi snæres ind, og blev kraftige, der hellervis ikke lovde nogle dødemansker derinde.

Og jeg spurgte sådan lidt kækt, hvad koster det her stadig?

Det tjekket min kammerat, så han sagde, at det koster 3.500.

Og så havde jeg bare en følelse af, at det kunne ikke gå helt galt.

Så havde vi kørt ned, fandt en bank, og havde 3.500 kroner og gik hen.

Og lød dem til foremand og sagde, at jeg ville gerne købe nogen 24.

Og hun kiggede lidt spørgene på mig, og var sådan, hvorfor det?

På det her tidspunkt er der jo stadigvæk åbenlyst mange ting, der skal bearbejdes.

Det er jo meget kort tid efter, at du er kommet hjem, og du går i gang med at bygge og reovere det her hus.

Jeg forslår mig, at der er en hel del, der skal gøres ved et hus, der koster 3.500.

Hvordan hjælper det på din tanker?

En af de ting, som jeg fik af videre min psykologi, da jeg kom hjem, det var,

at jeg skulle huske at bruge de ting, jeg havde lært i Syrien, når det kom til at overleve.

Og en af de ting, jeg havde lært mig selv i Syrien, det var at distrahere mine egne hjernen.

Og måden, at det distraherede min hjernen på, var ved at tænke på meget, meget konkrete ting.

Så hvis jeg tænkte på, hvordan man byggede en stol i træ fra bunden, så tænkte jeg ikke på, hvordan jeg ville have det sukke.

Og jeg tror måske lidt, at det var det, som kunne lige have huset og skyver for mig.

At lige pludselig så var jeg trævel beskæftiget med at finde ud af, hvordan jeg skulle frakte træ for byggemarkedet,

og hvordan jeg skulle lægge det her nye guld, hvordan jeg skulle sætte et nyt tag på.

Og alle de her lavpraktiske ting forstyrrede alle mine tanker, og så havde alle mine venner og min familie lige pludselig et sted, hvor de vidste jeg var.

Så folk kom hen og hjælp og tit så indt den her hjælp ud i, at vi sad og snakket.

Og jeg fandt ud af, at det ikke var kun mig, der havde haft et trav med, det var jo også dem.

[Transcript] Genstart / Daniels vej ud af cellen

Og de havde også brug for at fortælle om deres bekymringer.

Og jeg fortalte om nogle af mine oplevelser.

Du skriver også på et tidspunkt i din bog her, at det værelse, som du bygger i kolonihæven, som du så over i,

at det minder dig om selgenlige søren, og det på en måde hjælper dig.

Hvorfor er det ret?

Jeg tror jeg var meget overvældet, da jeg kom hjem til Danmark.

Hvor at gå fra at leve med absolut minimum af mad og vand og tøj, de holdede jeg også kun lige præcis i livet.

Så det var med lige pludselig at komme hjem.

Jeg kan huske, at jeg sad på restaurant Flammen en dag, og så sad jeg bare stiget hen på en mand, der har stået og skar kød på sådan en skærbret.

Og halvdelen af det køde, han skar, så jeg han bare kastet i sådan en skrællesband.

Og jeg sad bare med åben mán og på lydber og tænkte, hold nu kæft mand, hvor er det rinvittigt.

Så jeg tror, jeg havde et stort behov for at skru ned for alle sanser og alle indtryk, og leve et simpelt liv.

Jeg går fra og sidde i et rum uden briller.

Og de få indtryk, jeg havde fået, var så fuldstændig ekstreme og voldig og smertefulde.

Så da jeg kom hjem, så registrerede jeg jo alt.

Alle lyde, alle dufte, alle genstande, alle mennesker.

Og det var så overvældende, at min jernet kørte på højtryk.

Så det, at komme ned i min lillebitte, kunne lige have hus.

Og jeg kunne rulle gardinerne for og fjerne alt den der støj.

Tror jeg på en eller anden måde gav mit hoved noget ro.

Den der simplicitet og afhængighed af enkeltheden, som du også fører videre til Kulnihevn her i Danmark.

Tror du det hjælper på din bearbejdning af det hele og være der?

Ja, det tror jeg det har.

Nogle gange kan jeg godt lide at tænke på mit traume, hvis det var et fysisk traume.

Det her er fyldt meget op i mit hoved.

Så på en eller anden måde forsøgte jeg at lægge mig selv i coma, ren psykisk.

Liggte lidt på is og tænkte bare, at jeg har det godt lige nu. Så er det egentlig okay.

Og det var ikke fordi, at jeg skubbede min historie væk og ikke ville have noget med den, der gør.

Tværdig mod, det halvdelen af dem, der brugte Kulnihevn forhøjning, de talte arabisk.

Og kom fra højdsanlig muslimske lande.

Og det var i sig selv en måde også lære, at jeg sagtens kan høre stemmer på den anden side af min hæk.

Og det er nødvendigvis at prøve på at finde hækkesaks til at klippe mit hoved af med.

Så jeg følte da bare i det faktum, at jeg eksisterede,

var jeg i gang med en traumbearbejdelse.

Og jeg behøvede ikke at bearbejde hele traumet på en gang.

Med Søm, skruer og mørtel forsøger Daniel at holde traumet fra døren på de 27 kvadratmeter.

Mens han pendler mellem byggemarked og haveforening, begynder han også at undervise i fotografi på en høj skole.

[Transcript] Genstart / Daniels vej ud af cellen

Han har stabet et næsten normalt liv på benene, men fortiden pibler frem i sprækkerne. Blandt andet oplever du det, du hænger ud med en veninde her i kolonihørhuset. Hvad er det, der sker, hvor du pludselig ikke har kontroll længere? Det er sjovt, når jeg tænker på det, kan det virke helt banalt. Vi står og tager en selfie, og så kommenterer jeg, at hun laver sådan en dogface. Og så bliver hun vildt ked af det, over det at sige. Der er noget, der stikker dyber i hendes liv. Og det eneste, jeg hører, det er bare, at jeg har gjort hende ked af det. Og at jeg er et fjoldt, og jeg er ufølsom. Og jeg brækker fuldstændig sammen og går min vej af. Altså, det er hun, som bliver lidt tur på dig, fordi du har kommet med en ufølse om kommentarer? Ja, hun bliver ked af det. Hvis man kigger på min reaktion, er det jo relativt banalt. Både det bare at have sagt undskyld og spurgt ind til, hvor de følelser kommer fra, men det gjorde jeg ikke. Jeg tog det hele på mig, og så flygtede jeg ud af min egen hage og løb ned til min kammerat, og lov i hans græsplæne, kan jeg huske. Og prøvede at ringe til min psykolog, for at ligesom have fundet ud af, at hallo mand, hvorfor reagerer jeg sådan her nu? Hvorfor ligger jeg her, hvor fuldstændig uafstand til at tænke to sammenhængende tanker? Og han fortæller mig, at Daniel, din krop har jo lært, at når den mærker ubehag, så skal den lukke ned og flygte. Og det er jo sådan set bare det, du gør nu. Og bare det, at jeg var bevidst om, hvorfor det var, at min krop regerede på en så fuldstændig underlig måde, har jeg efterfølgende hver gang jeg har stået i en situation lidt lignende, fået fysisk den samme reaktion. Men jeg har haft et værktøj til at fortælle mig selv, at Daniel, træk været, ro på, spørg ind, laver med at flygte. Og den dag er det stadigvæk svært for mig. Hvis jeg gør nogen kider at eller gør noget forkert, så får jeg en fysisk reaktion, og skal virkelig gøre mig umage for ikke at løbe min vej. Det, der også er med de trauma, og sådan er det i gangstiden med mange trauma, det er den her meget fysiske forbundighed, der er. Blandt andet jo med din luktesens. Hvordan fungerer den forbundighed? Hvordan hænger de trauma sammen med din luktesens? Jeg tror, at det er svært at forstå, hvor meget kropslig hukommelse der egentlig er. Men jeg har jo virkelig opdagede det, og det gjorde jeg ret hurtigt, da jeg kom hjem til Danmark igen. Hvor hurtigt min krop på en eller anden måde signalerede op til min hjern, at nu var vi i Syrien igen. Og nu kommer der en og gennemtevre dig, eller trækker derud i en ørken, eller hvad man ellers kan forestille sig og forfærdelige ting. Og der, hvor det nok var allerkræftigt for mig, det var i hendelsyn til dufte. Specielt sådan en billig manding på fymet, sådan en afteschef, hvis der har kommet på i rille

[Transcript] Genstart / Daniels vej ud af cellen

mængder og i gårne tur nede af en gade,
og passering mand, der har sådan en duft.
Så lige med det samme fortæller min krop til min hjern, at nu skal du være ekstra på passlig.
Hvis der er noget, der kommer til at gøre rigtig undt, så adrenalinen pumper igennem kroppen på mig.
Alt bliver lige pludselig klart.
Ved du, hvem det var af dine fangevokter, der ikke kunne dosere deres brug af afteschef?
Altså, hvem var det, der havde den tunge billige mængde på fymet på?
For selv om de kom individuelt, så stang de stadigvæk af dem.
Det skal lige siges, at når du placerer 19 mænd sammen på 20 kvm og ikke putter dem i bad, men bare tager dem gang på gang, så kommer der en rigtig, rigtig dårlig luft.
Så vi har jo lukket af helvedes til.
Så når de er kommet ind i vores rum, tror jeg, de har forsøgt at beskytte dem selv mod vores klammeluft,
vil jeg tage ekstra meget profime på.
Altså, det er jo sådan nogle ting, jeg godt kan lide at stå og tænke på den dag i dag.
Altså, den lav praktiske del af det at være fangevokter, der har et opgave at skulle tage sig an nogle gisler.
Det er ligesom videoen fra det her børnehospital.
Fangevokterne går også rundt og siger gå det af over, den går det.
Og på en eller anden måde, når det bliver mere banalt, når det bliver mere verda sagtigt, jo mere sådan unfølse og usentimental det bliver, jo nemre kan jeg på en eller anden måde forholde mig til det.
for jeg synes, det er sjovt, at vi har luktet for færdigt på en eller anden måde.
For det er jo ikke det folk tænker på.
Og de har sprød sig?
De har haft sådan einen XX□□ known på, tractigt, der var nøgen cigister.
Man skulle ikke holde sig for nasen, når det varessäifiede.
I starten var det jo for mig en del af deres manipuleringer, udnyttelse og nedgørelse af os.
Men det har også bare været for at beskytte dem selv.
Mande parfym Næg det eneste, der suger Daniel tilbage til sin syriske selv.
Selvom han kæmper forhold sin fangevugter på afstand af familielivet i Aarhus, tækker nyhedsopdateringerne ind og minder ham om, at de stadig eksisterer.
Du gør alt for ikke at se nyheder om islamisk stad, det er i perioden, da du kommer hjem.
For ligesom at beskytte dig selv kan jeg forestille mig.
Men din fangevugter finder jo alligevel frem til din bevidsthed, da de bliver anholdt.
Hvordan hører du om den anholdelse?
Jeg smider mig i sofaen.
Vi har jo lige kommet hjem fra en lækker ferie af Australien, Magha,
som en kære som lille sønder havde virkelig en følelse af, at syrenshistorien var ved at være bag mig.
Og så popper der sådan beskyttet op med to af mine tidligere fangevugter, formentlig der er blevet taget til fange.
Og jeg er nu i Kurtønes vartigt.

[Transcript] Genstart / Daniels vej ud af cellen

Og der går der jo noget gang ind i mig.

For til at starte, ved jeg ikke helt, om jeg skal tro på det, så jeg begynder jo at skrive rundt og finde ret hurtigt ud af, at de var i livet, og de sad i et fængsel og ingen visste hvad der skulle skrives med dem.

Og det sude mig totalt tilbage i en følelse af ikke at have historien bag mig, men at stå med i den igen.

Der kommer en følelse af stress, hvor det eneste, jeg kan tænke på, det er et fængsel nede syrien, hvor der sidder to mennesker.

Der på den ene eller anden måde har en lang større kontroll over mit liv, end jeg på nogen måde vil tillade mig og accepterer.

Vi er her for at udvænte den indikement af Alexander Kotej og Al-Shefi Al-Sheik.

Kotej og Al-Sheik er mellemme af den naturlige brutale, isus, hostage-tagerne cell, der blev tænkt som ændringer.

En navn, der de kaptjeerne gav til dem, fordi de er brætiske akcent.

En ting af at blive sude tilbage i syrien, er at blive ret traumatiseret.

Gang på gang, når der kommer de her nyheder, som er ret afgørende.

Al-Shefi Al-Sheik og Alexander Kotej fæske et færdigende forhjælgning af hostagerne i Syrien.

Det gør du jo endnu højere grad i forrådet sidste år, da du så til sidst faktisk ender med at vide i ret sænd mod en af dine fangevokter, ham, der hedder Al-Shefi Al-Sheik.

Hvad gør du, da du sidder i rummet der, sammen med ham, dine fangevokter, som har udsat dig for de værste pinsler i dit liv?

Hvordan beskytter du dig selv i sådan en situation?

Jeg lukker ned for at føle sådan en.

Og jeg blev også overrasket over, hvordan jeg reagerede da endelig, gik ind i den her ret sælde og stod foran ham.

For jeg var ekstremt nervøs.

Og en gang imellem, når jeg satte og fortalte i de her to timer om alt, hvad jeg nogle gange havde oplevet, og jeg forfærdte lidt ting, længe jeg mig en lillebitte smule frem og kiggede over på ham.

Og der satte han ganske lillebitte, som en lille konfirmant, i hans pæne, tøj og store briller.

For du har ikke kontakt med ham?

Nej, han sidder bare og kigger tomt ud i luften, som om han sidder og venter på det, jeg stod.

Og jeg kan huske, at jeg kigger ned på, at man kommer i tanke om mig selv.

Fordi jeg har selv stået med en masse højt, arrangerede mennesker i Islam i stat rundt om mig, som har stået og ført deres dom over mig på den ene eller den anden måde.

Så jeg skulle virkelig tage mig sammen, da jeg kiggede ned på ham, for ikke at forundre ham.

Og minde mig selv om, hvad han havde gjort. Kik over på familierne til dem, han havde været med til at drepe.

Du starter med, at du kommer hjem fra Syrien, ikke at læse noget over hovedet og i Islamisk stat.

Så ender du pludselig i vidneskanken mod en af dine fangevokter, og kort efter her, der kigger du faktisk også en af dem i øjne.

Du får mulighed for at mødes ansigt til ansigt med en anden fangevokter, ham, der hedder Alexander Kotage.

Du rejser igen til USA, du møder ham i et kontorlokale hos FBI. Hvad er det første, du siger til ham?

Jeg siger, at man går dog. Så jeg, det er jo at sige hello, og kigger sådan lidt spørgner rundt i det

[Transcript] Genstart / Daniels vej ud af cellen

her rum.

Der er fyldt med betjente og agenter og altså også det her menneske.

Hvad svarer han?

Han rejser sig halvt afstikker hånden frem og siger yes.

Der er pikket hele den her vanvittige, ekstreme, modbydelige og hyggelige og nogle gange nærmest fascinerende rejse i absurditeter.

Kan du genkende ham, da du kommer ind i lokalet?

Jeg kan fornemme ham.

Hvordan?

Jamen, igen så tror jeg, at der er en meget større kropslige og sandslige hockommelse bygget ind i os end bare at synede.

Fordi jeg så ham jo aldrig rigtigt.

Måske har jeg haft et glemt af ham i Englanden.

Sekvens, hvor vi har stået i Danstid Tanko eller hvad han kunne finde på og hive mig rundt i.

Og der er sædder for, om der var ingen tvivl om, at det var ham.

Ingen tvivl over hovedet.

Det matchede hans fysik og hans demme, og det trickede alt på mig.

Kan du prøve at beskrive, hvordan han ser ud?

Jamen, han var fysisk valgtrænet.

Hvilket han bestemt ikke er i nogle af de billeder, der kom ud af ham nede fra Syrien.

Han havde virkelig taget på, fået bygget en masse muskelmassen, og han fyldte jo den her fangedragt ud til bræstepunktet.

Så var han karseklippet og havde sådan lidt en goat i sådan et skæk.

Stor, fyldte i laber og ret dårlig tænder, kan jeg huske.

Og så kiggede jeg på hans øjne, og de var bide, bide små og enormt spæsse og enormt og hyggelige.

Og det var også noget, det første, jeg spurgte ind til.

Kan jeg huske, det var andet ting, jeg sagde, at du var der træned, ser jeg til ham.

Det var endelig sådan de der fire timer startede sammen ham.

Vi sidder inde i det her totalt kedelig grov mødelokale uden vinduer.

Og så sidder de her politjente og FBI-officer rundt omkring.

Og jeg kunne forestille mig, at de fleste af dem røver kedeligt sig.

De fatter ikke en hat, at jeg ikke snakkede om.

Sætningen var det mest kedelig onsvag møde.

Man kan forestille sig om et eller andet, man er ligeglad med på sin arbejdsplads.

Samtidig med, at det var en af de mest skælsætende begivenheder i mit liv.

Og en af de mest angstprovokerende begivenheder i mit liv.

Fordi jeg vidste, at selvom jeg har gjort alt, hvad jeg kunne for at negligere hans magt over mig i mit liv.

Så havde han jo været til stede i alle min marit.

Jeg havde haft tiden, at jeg var kommet hjem fra Syrien og så til nu.

Han havde jo en kæmpe plads og en kæmpe magt.

Det ville sige, at det på en eller anden måde også godt kunne være i hans hænder, om jeg skulle gå derfra som et styrket menneske eller et ødelagt menneske.

Så jeg skulle virkelig holde tung lige munden om mig selv om, hvad det egentlig var, vi var herfor.

[Transcript] Genstart / Daniels vej ud af cellen

Hvad det egentlig var, han havde gjort.

Så det, at han lige pludselig, jeg begynder på sådan noget, der kunne mænde om noget undskyldning.

Altså det var virkelig et overgreb.

Det er noget, det første, han siger, det er undskyld.

Det kan du ikke gøre nu, altså du kan ikke.

Altså det er simpelthen for banalt.

Sådan, det går ikke den der marker.

Hvad med det, jeg skal sige forvildt, fire timer efter?

Hvordan tager man afsted derfra?

Det jeg vil sige her, det er jeg, at jeg på det tidspunkt har fået fortalt,

at han formentlig ikke kommer til at se en høj sondlinje igen.

Så jeg kan huske, at jeg skal stoppe trakte ham som et menneske, hvis liv stopper her.

Og at han muligvis skal hen et sted, hvor man heller ville være død end at leve der i totalt isolation.

Og det føler jeg også lidt, jeg kan se hans øjne.

At han er desperat, at det, der har sket i dag i de her sidste fire timer for ham også har været, en af de få menneskelige interaktioner, han har tilbage i sit liv.

Og det tog mig tilbage til sådan en følelse af,

på en eller anden måde at kunne identificere mig alt for meget med ham.

Så langt hende vejen kan jeg mærke, at jeg synes, at det hele er en trist situation,

både for ham og egentlig hos langt hende vejen for mig selv.

Og han spørger mig faktisk, som det aller sidste,

hvis det var han skrev til mig, om jeg så ville svare.

Og jeg husker, at jeg tænkte, at det havde noget kæft, men han spørger mig, at vi skal være pengevinder.

Og på det tidspunkt var jeg blevet ret træt af ham også,

som var en idiot faktisk til at sige, så vi gik nærmest bare ud af lokalet.

Jeg skulle bare væk derfra.

Har han skrevet til dig siden?

Ikke nu.

Tror du han gør det?

Det ved jeg ikke. På det tidspunkt måske, det ved jeg ikke.

Og det har jeg sådan set heller ikke brugt så meget af min våne tid på.

Det tager vi, når det kommer.

Det tager vi, når det kommer.

Du har stået ansigt til ansigt med to ude af din tre fangevokter.

Hvad har det betyttet for din tilværelse? Hvad har det betyttet for din travme?

Jeg har fået muligheden for at gøre alt det, som psykologer vil mene,

vil være en god idé at gøre, hvis man har et voldsomt travme.

Jeg har forsøgt ikke at flygte fra noget som helst.

I perioder har jeg lagt ting på is, men jeg har aldrig flygtet fra det.

Jeg har altid konfronteret det, som føltes lidt og hyggeligt.

Og der har jeg mødet med de to fangevokter hjulpet.

Hvis de popper op i min marret i dag, så er det ikke dem, der har magten, skal jeg sige det sådan.

[Transcript] Genstart / Daniels vej ud af cellen

Du har jo mødt dem. Du har sålt dit kul nye hus. Du har fået tre børn.
Og nu har du så udgivet en bog, den hedder Nærmest Fri,
og du fortæller om livet efter at være taget som Gisela i Islamic State.

Hvorfor er du kun Nærmest Fri?

Jeg har selv lavet fortsidigt coveret, hvor jeg bare skrev Fri, danerøje op i toppen,
og så billede jeg mig.

Og så to hende Toni, der har hjulpet mig med at skrive bogen.

Hun har skrevet sådan Nærmest over det enige hjørne.

Det var så spotående.

Og der tror jeg bare, at min konklusion har været, at jeg bliver aldrig fri for det her.

Og jeg tror, at det, jeg kender, er altid velvært, og at jeg ikke bliver fri for det.

Egentlig er jeg en meget rare kendelse på en måde.

Hvorfor?

Fordi så bliver min målet ikke at blive helt rask, men aksepterer, at det er en del af mig på godt og
bundt.

Daniel Ryge, tusind tak fordi du kom ind og fortæller din historie i dag.

Det var lidt.

Daniel Ryge's to fangevokter medvirker i et opseksvægtende interview i dokumentarfilmen
Giseltagerne.

Den kan du se på DRTV.

Og med det slutter dansk indstart.

Bag udsendelsen står Magnus Miu, Claudia Stenhardt, Lene Fabricius, Søren Elbig og mig, Anna
Ingris.